

Muistan täsmälleen, missä olin ja mitä tein, kun sain kuulla isäni kuolleen, ajattelin itsekseni, kun tuijotin ikkunasta ulos sysipimeään yöhön. Alhaalla näkyi silloin tällöin pieniä tuikkivia valorykelmiä merkkinä ihmisasumuksista, ja joka ikinen yksittäinen valo piti sisällään kokonaisen elämän, perheen, ystäväpiirin...

Mitään niistä minulla ei enää ollut.

Tuntui melkein siltä kuin maailma olisi ylösalaisin, sillä lentokoneen alapuolella näkyvät valot muistuttivat himmeää jäljitelmää yläpuolisesta tähtitaivaasta. Siitä tuli mieleeni, että yksi taidekoulun ohjaajista oli sanonut minun maalaavan ikään kuin en ollenkaan näkisi mitä edessäni on. Oikeassa hän olikin. En pystynyt maalamaan sitä mitä näin. Kuvat ilmestyivät mieleeni todellisuudesta riippumatta. Ne eivät useinkaan saaneet eläimen, maan tai edes ihmisen muotoa, mutta voimallisia ne olivat, ja tunsin suoranaista pakkoa noudattaa niiden tahtoa.

Olin kerännyt Lontoon romuttamoista ison kasan roinaa ja raahannut kaiken kotiin ateljeeheni. Viikkokausia

olin yrittänyt miettiä, kuinka eri osat pitäisi yhdistää toisiinsa. Se oli kuin jättiläismäisen Rubikin kuution ratkaisemista, vaikka raaka-aineina olivatkin haiseva öljykanisteri, vanha Guy Fawkes -lennunpelätin, autonrenkas ja ruosteinen metallihakku. Olin siirrellyt osia herkeämättä sinne tänne, ja kaikki oli hyvin aina siihen saakka, kun lisäsin viimeisen ratkaisevan osan. Sijoituspai­kasta riippumatta se tuntui pilaavan koko installaation.

Laskin kuuman otsani ikkunan viileää pleksilasia vasten, joka yksin suojasi minua ja kaikkia muitakin matkustajia hapenpuutteelta ja varmalta kuolemalta.

Olemme niin avuttomia...

Ei, CeCe, varoitin itseäni tiukasti, kun pakokauhu alkoi paisua sisälläni, kyllä sinä pystyt tähän ilman häntä, ihan totta.

Pakottauduin ajattelemaan taas Papa Saltia, sillä syvään juurtuneen lentopelkoni kourissa minusta tuntui jotenkin lohdulliselta ajatella hetkeä, jona olin saanut tiedon hänen kuolemastaan. Jos lentokone pahimmassa tapauksessa putoaisi ja saisimme kaikki surmamme, Papa Salt saattaisi olla tuonpuoleisessa odottamassa minua. Hänhän oli jo matkannut sinne ypöyksin, niin kuin lop­pujen lopuksi oli meidän kaikkien osa.

Olin juuri ollut vetämässä farkkuja jalkaan, kun pikkusiskoni Tiggy oli soittanut ja kertonut, että Papa Salt oli kuollut. Kun nyt jälke­npäin muistelin sitä, en tainnut edes oikein tajuta koko juttua. En osannut ajatella muuta kuin sitä, miten kertoisin uutisen Tähdelle, joka jumaloi isäämme. Tiesin, että hän musertuisi täysin.

Kyllä sinäkin jumaloit isää, CeCe...

Niin jumaloin. Elämäntehtäväni oli kuitenkin suojella avuttomampaa sisartani, joka oikeastaan oli minua

kolme kuukautta vanhempi. Hänen oli vaikea puhua, ja olin aina puhunut hänen puolestaan. Siksi suljin oman sydämeni, vedin farkkujen vetoketjun kiinni ja menin olohuoneeseen kertomaan Tähdelle.

Tähti ei sanonut mitään, itki vain sylissäni. Tein kaiken pidätelläkseni omia kyyneliäni. Hänen vuokseen, Tähten vuoksi. Minun oli oltava voimakas, koska hän tarvitsi minua...

Siihen aikaan...

”Saako rouvalle olla jotain?”

Yläpuolelta laskeutui nenääni voimakas hajaveden tuoksu. Kun katsoin ylöspäin, näin lentoemännän kumartuneen puoleeni.

”Tuota, ei kiitos.”

”Painoitte kutsunappia”, lentoemäntä sanoi liioitellusti kuiskaten ja osoitti muita matkustajia, jotka nukkui-
vat. Kello oli nimittäin neljä aamulla Lontoon aikaa.

”Anteeksi”, kuiskasin ja siirsin kyynänpääni pois napil-
ta, joka oli tuonut lentoemännän katsomaan minua. Tyy-
pillistä. Hän nyökkäsi minulle samalla lailla kuin muistin
yhden opettajistani nyökänneen, kun olin avannut silmäni
koulun aamurukouksen aikana. Sitten lentoemäntä katosi
silkin kahinan säestyksellä takaisin piilopaikkaansa. Yritin
parhaani mukaan asettua mukavasti ja sulkea silmät, sillä
halusin olla niiden neljänsadan ihmisen kaltainen, jotka
olivat onnistuneet pakenemaan uneen sitä kauhistuttavaa
ajatusta, että kiidimme ilman halki alumiiniputkilossa.

Tietenkin olisin voinut varata paikan business-luokas-
ta. Minulla oli vielä jäljellä perintörahoja, mutta ei niin
paljon, että olisin halunnut tuhlata niitä muutamaa
senttimetriin lisätilaa. Suurin osa rahoista oli uponnut
ylelliseen joenvarsiasuntoon, jonka olin ostanut itselleni

ja Tähdelle Lontoosta. Olin ajatellut, että Tähti halusi kunnollisen kodin ja että sen saaminen tekisi hänet onnelliseksi, mutta eihän siinä niin ollut käynyt...

Ja siinä minä nyt olin, samassa tilanteessa kuin vuotta aikaisemmin, kun olin istunut sisareni vieressä turisti-luokassa matkalla maapallon toiselle puolelle Thaimaahan. Paitsi että tällä kertaa Tähti ei ollut mukana, enkä paennut kohti jotakin uutta vaan pois vanhasta...

”Saako rouvalle olla aamiaista?”

Avasin silmät unenpöpperössä ja katsoin samaa lentoemäntää, joka oli käynyt luonani keskellä yötä. Huomasin, että matkustamon valot paloivat ja että osa ikkunoita peittäivistä verhoista oli avattu niin että niistä kajasti vaaleanpunainen aamurusko.

”Kiitos ei, mustaa kahvia vain.”

Lentoemäntä nyökkäsi ja vetäytyi pois. Aprikoin, miksi tunsin syyllisyyttä siitä, että olin tilannut jotain, sillä olinhan sentään maksanut koko hoidosta.

”Minne olet matkalla?”

Käännyin katsomaan vierustoveriani, jonka olin siihen mennessä nähnyt vain sivulta ja josta olin silloinkin nähnyt vain nenän, suun ja mustasta hupparista esiin työntyneen vaalean kiharan. Nyt mies katsoi minua suoraan kasvoihin. Hän oli luultavasti vasta kahdeksantoista, sillä poskissa ja otsassa näkyi vielä jälkiä murrosiän finneistä. Hänen rinnallaan tunsin itseni eläkeläiseksi.

”Bangkokiin ja sieltä Australiaan.”

”Siistiä”, poika sanoi ja tunki vankilan mieleen tuovalta tarjottimelta suuhunsa syötäväksi kelpaamatonta munakokkeliä, liikaa paistettua pekonia ja pitkää vaaleanpunaista kummajaista, joka oli tekeytynyt makkaraksi.

”Minäkin matkustan sinne loppujen lopuksi, mutta ensin aion tutustua Thaimaahan. Olen kuullut että täydenkuun juhlat ovat siellä mahtavia.”

”Niin ovat.”

”Oletko ollut niissä?”

”Muutaman kerran”, vastasin, ja kysymys toi heti mieleen tukun muistoja.

”Minne kannattaa mennä? Sanovat että Ko Pha Ngan on paras.”

”Siitä on jo aikaa, kun viimeksi kävin, mutta olen kuullut, että se on paisunut valtavasti viime aikoina – sinne saattaa tulla monta tuhatta ihmistä. Minun lempi-paikkani on Railayn ranta Krabissa. Meno on siellä aika rentoa, mutta kai se riippuu siitä, mistä pitää.”

”Olen kuullut Krabista”, poika sanoi ja jauhoi vimmatusti makkaraa. ”Tapaan tuttuja Bangkokissa. Kuujuhlaan on joka tapauksessa vielä pari viikkoa, niin että paikkaa ehtii kyllä miettiä. Onko sinulla tuttuja Australiassa?”

”On”, valehtelin.

”Aiotko jäädä Bangkokiin vähäksi aikaa?”

”Yöksi vain.”

Vaistosin pojan kiihtymyksen, kun kone alkoi laskeutua Suvarnabhumin lentokentälle ja matkustamon henkilökunta antoi meille vangeille tavanomaiset ohjeet hätätilanteiden varalta. *Pelleilyä se vain on*, ajattelin sulkiessani silmäni ja yrittäessäni rauhoittaa jyskyttävää sydäntäni. Jos kone putoaisi, kuolisimme kaikki heti riippumatta siitä, oliko tarjotinpöytä pystyasennossa vai ei. Kai henkilökunnan piti silti selostaa turvatoimet sitä varten, että meistä tuntuisi paremmalta.

Kone laskeutui niin tasaisesti, että tuskin huomasin meidän olevan maan pinnalla ennen kuin se kuulutettiin

kovaäänisestä. Avasin silmäni ja tunsin voitonriemun ailahduksen. Olin selviytynyt pitkästä lentomatkasta ypöyksin ja jäänyt vielä henkiinkin. Tähti olisi minusta ylpeä... jos hän nyt enää välitti minusta.

Passintarkastuksen jälkeen hain matkatavarani hihnalta ja lähdin marssimaan uloskäyntiä kohti.

”Mukavaa matkaa”, teini-ikäinen vierustoverini huudahti ehtiessään rinnalleni. ”Kaverini sanoo, että Australian luonto on mahtava. Hämähäkitkin ovat lautasen kokoisia! Nähdään!”

Poika vilkutti ja katosi ihmismereen. Seurasin häntä ulos paljon hitaammin, ja tuttu kostea kuumuus iskeytyi vastaan. Ajoin lentokentän sukkulabussilla yöksi varasmaani hotelliin, kirjoittaudivin sisään ja menin hissillä steriiliin huoneeseeni. Laskin repun selästä, istahdin valkoisille lakanoille ja ajattelin, että jos omistaisin hotellin, varustaisin huoneet tummilla lakanoilla, niin etteivät aikaisempien käyttäjien jäljet näkyisi niistä. Tahroja ei saanut millään kuuratuksi olemattomiin.

Maailmassa oli paljon sellaista, mikä ihmetytti minua, toisten jossain muualla luultavasti kauan sitten laatimia sääntöjä. Riisuin vaelluskengät ja asetuin makuulle ajatellen, että voisin olla missä päin maailmaa tahansa. Se oli inhottava ajatus. Ilmastointilaite humisi yläpuolella, ja suljin silmät ja yritin nukkua, mutta en pystynyt ajattelemaan muuta kuin sitä, että jos nyt kuolisin, yksikään ihminen ei tietäisi kuolemastani.

Silloin ymmärsin, mitä yksinäisyys todellisuudessa oli. Se ikään kuin jäyti minua sisältäpäin, mutta samalla se oli pelkkä iso tyhjä aukko. Räpyttelin silmistä kyyneleitä, jotka pyrkivät esiin, vaikka minulla ei ole koskaan ollut tapana itkeä, ja lopulta oli pakko avata

silmät, kun luomet alkoivat tuntua murtumaisillaan olevalta padolta.

Kyllä itkeminen on sallittua, CeCe, ihan totta...

Kuulin Marinan äänen korvissani. Hän oli lohduttanut minua, kun olin pudonnut puusta Atlantisissa ja nyrjäyttänyt nilkkani. Olin itkua pidätellessäni purrut alahuultani niin kovaa, että siitä tuli verta.

”Marina välittää minusta”, mutisin toivottomana. Otin puhelimen käteeni aikomukseni avata se ja kirjoittaa Marinalle tekstiviesti, jossa ilmoittaisin olinpaikkani, mutta en voinut asettua vaaraan, että näkisin samalla viestin Tähdeltä, tai mikä vielä pahempaa, saisin huomata ettei Tähdeltä ollut tullut ainuttakaan viestiä. Tiesin että se musertaisi minut, ja siksi heitin puhelimen sängylle ja yritin sulkea silmät uudestaan. Sitten luomien taakse ilmestyi Papa Saltin kuva, eikä se suostunut katoamaan.

On tärkeää, että sinä ja Tähti hankitte toistenne lisäksi myös omia ystäviä...

Papa Salt oli sanonut niin juuri ennen kuin Tähti ja minä olimme lähteneet yhdessä Sussexin yliopistoon, ja se oli suututtanut minua, koska en tarvinnut ketään muuta eikä Tähtikään tarvinnut. Ainakin luulin niin. Sitten...

”Voi, isä”, sanoin huokaisten, ”onko siellä ylhäällä parempi olla?”

Tähti oli viime viikkojen aikana tehnyt selväksi, ettei hän enää ollut kiinnostunut minun seurastani, ja sinä aikana olin jutellut isälle aika paljon. Isän kuolema ei vaikuttanut todelliselta, ja hän tuntui edelleenkin läheiseltä. Ulkonaisesti en olisi voinut olla erilaisempi kuin nuorempi sisareni Tiggy omituisine henkimaailman uskomuksineen, mutta minussakin oli jonkinlainen omituinen puoli, joka myös tiesi ja tunsikaikenlaista... Tunsin

asioita vatsanpohjassa ja näin kaikenlaista unissa. Usein tuntui siltä, että unet olivat minulle todellisempia ja elävämpiä kuin valveillaolo – vähän niin kuin katselisi televisiosarjaa. Sellaista tapahtui hyvinä öinä, sillä näin myös painajaisia, muuan muassa sellaisia, joissa oli valtavia hämähäkkejä...

Minua puistatti, kun muistin teini-ikäisen matkatoverini jäähyväissanat... Eivät kai hämähäkit sentään Australiassakaan olleet lautasen kokoisia?

”Taivas!” Ponnahtin ylös sängystä keskeyttäkseni ajatusketjun ja kävin pesemässä kasvoni kylpyhuoneessa. Katsoi peilistä kuvaani, ja nähdessäni punoittavat silmäni, itkusta pöhöttyneet luomet ja pitkän matkan aikana rasvoittuneen tukan totesin näyttäväni aivan villisian-porsaalta.

Ei auttanut, vaikka Marina oli lukemattomia kertoja sanonut, että silmiäni muoto ja väri oli poikkeuksellisen kaunis, ja vaikka Tähti oli sanonut, että ihoni oli sileä ja pehmeä kuin kookosrasva ja että sitä oli mukava silittää. Tiesin, että he yrittivät vain olla ystävällisiä, sillä vaikka olin ruma, en sentään ollut sokea, ja minua harmitti heidän alentuva asenteensa. Minulla oli viisi kaunista sisarta, enkä ollut halunnut ryhtyä kilpailemaan heidän kanssaan. Electra, joka sattui olemaan huippumalli, hoki minulle jatkuvasti, etten tuonut parhaita puoliani esiin, mutta se oli hukkaan heitettyä aikaa ja vaivaa, sillä minusta ei saisi millään konstilla kaunista.

Osin kuitenkin luoda kauneutta, ja nyt masennuksen syövereissä rypiessäni muistin, mitä muuta isä oli minulle sanonut, kun olin nuorempi.

Tapahtuipa sinulle elämässä mitä tahansa, lahjakkuutasi ei kukaan voi ottaa sinulta pois.

Siihen aikaan ajattelin, että se oli vain sellainen – mitä sanaa Tähti siitä käyttäisi? – latteus, joka oli keksitty korvaamaan sitä, että ulkonäköni, oppimiskykyni ja ihmissuhdetaitoni olivat surkeat. Ja oikeastaan isä oli kaiken lisäksi väärässä, sillä vaikka lahjakkuutta ei voinutkaan ottaa pois, ihmisen itseluottamuksen saattoi tuhota kielteisellä suhtautumisella, ja sitten ei enää tiennyt kuka oli eikä miten ihmisiä tai edes omaa itseään pitäisi miellyttää. Niin minulle oli käynyt taidekurssilla, ja siksi olin lopettanut sen kesken.

Opin sentään tietämään, missä en ole hyvä, lohdutin itseäni. Opettajieni mukaan en ollut hyvä suurimmassa osassa niitä opintokokonaisuuksia, jotka olin käynyt läpi kuluneiden kolmen kuukauden aikana.

Vaikka minut ja maalaukseni oli pantu matalaksi, tiesin, etten saanut menettää uskoa omiin lahjoihini. Jos niin kävisi, ei olisi mitään syytä jatkaa. Muuta minulla ei ollut enää jäljellä.

Palasin makuuhuoneeseen ja sänkyyn saadakseni yön hirvittävät tunnit kulumaan, ja lopultakin käsitin, miksi olin aamuisin taidekurssille mennessäni nähnyt Battersean puiston penkeillä niin paljon vanhoja ihmisiä. Silloinkin, kun oli hyytävän kylmää, he tunsivat tarvetta varmistua siitä, että maapallolla oli muitakin ihmisiä ja että he eivät olleet maailmassa täysin yksin.

Nukahdin varmaankin, sillä näin taas painajaisunta hämähäkeistä ja heräsin omaan huutooni. Käteni lennähti itsestään suulle tukkimaan huudon, ettei joku käytävällä kulkija luulisi minun joutuneen murhaajan kouriin. Tulin siihen tulokseen, etten voinut enää jäädä siihen sieluttoomaan huoneeseen yksikseni. Vedin kengät jalkaan, otin kameran mukaan ja ajoin hissillä vastaanottoaulaan.

Ulkona oli jono takseja odottamassa. Työnnyin yhden takapenkille ja kehotin kuljettajaa ajamaan Suureen palatsiin. Minua oli aina huvittanut ja hermostuttanut se, että kokemukseni mukaan Bangkokissa ja Thaimaassa näytti olevan joka paikassa liikaa henkilökuntaa. Vaikka meni ostamaan kaupasta vain pussillisen maapähkinöitä, siellä oli aina yksi henkilö opastamassa, toinen kassalla ja kolmas panemassa ostosta pussiin. Työvoima oli naurettavan halpaa. Tuntui pahalta ajatella sitä, mutta matkustaminen auttoi sentään säilyttämään suhteellisuudentajun.

Kuljettaja jätti minut Suuren palatsin eteen, ja seurasin turistilaumoa. Monilla turisteilla oli punoittavat hartiat merkkinä siitä, että he olivat saapuneet kylmemmän ilmaston alueelta vasta äskettäin. Temppelein ulkopuolella riisuin vaelluskengät, asetin ne muiden vieraiden jättämien varvassandaalien ja lenkkitosujen viereen portaiden juurille ja menin sisään. Smaragdibuddhan sanottiin olevan yli viisisataa vuotta vanha, ja se oli Thaimaan kuuluisin patsas. Silti se oli pieni verrattuna moniin muihin näke miini buddhankuviin. Jaden kirkkaus ja veistoksen muodot toivat mieleen kirkkaanvihreän liskon. Raajat olivat sulavalinjaiset ja totta puhuen aika epämääräiset, mutta sillä ei ollut väliä – patsas oli kaunis.

Asetuin risti-istuntaan yhdelle matoista ja nautin varjon tarjoamasta helpotuksesta tässä suuressa ja rauhallisessa tilassa, jossa ympärilläni oli paljon muita ihmisiä, hekin luultavasti tuijottamassa omaa napaansa. En ole koskaan pahemmin perustanut uskonnosta, mutta jos jokin uskonto pitäisi valita, buddhalaisuus olisi paras, koska se tuntui perustuvan luonnon voimaan, ja luonto oli minulle ihme, jonka näin silmieni edessä jatkuvasti.

Kuunnellessaan loputonta pauhaamistani jonkin ympäristöä käsittelevän televisio-ohjelman jälkeen Tähti oli usein sanonut, että minun pitäisi liittyä vihreään puolueeseen, mutta mitä hyötyä siitä olisi? Ei minun äänelläni ollut merkitystä, ja olin niin tyhmä, ettei kukaan ottaisi minua vakavasti. Tiesin vain, että kasvit, eläimet ja valta-meret, joista ekosysteemimme muodostui ja jotka pitivät sitä yllä, jätettiin usein huomiotta.

”Jos minä jotain palvon, niin sitä”, mutisin buddhankuvalle. Patsas oli tehty maasta – maasta louhitusta, vuosituhansien aikana kauniiksi muuttuneesta kivistä – ja ajattelin, että Buddha ymmärtäisi.

Kun kerran olin temppelessä, ajattelin, että pitäisi sanoa jotain Papa Saltinkin puolesta. Ehkä kirkot ja temppelet toimivat niin kuin puhelinvaihteet tai Internet-kahvilat: niiden kautta sai paremman yhteyden taivaaseen...

”Hei, isä. Ikävää, että kuolit. Ikävöin sinua paljon enemmän kuin osasin odottaa. Olen pahoillani, etten noudattanut neuvojasi ja viisauden sanojasi. Olisi pitänyt, sillä nyt nähdään mitä siitä seurasi. Toivottavasti sinulla menee hyvin siellä ylhäällä”, lisäsin vielä. ”Anteeksi vielä kerran.”

Nousin seisomaan. Uhkaava itku ahdisti kurkkua, kun kävelin ovelle. Juuri kun olin astumaisillani ulos, kuiskasin: ”Auta minua, isä.”

Ostin katukauppiaalta vesipullon, astelin Chao Phraya-joen rantaan ja jäin katselemaan jokea pitkin puksuttavaa vilkasta vesiliikennettä. Hinaajat, pikaveneet ja leveät, mustilla pressuilla peitetyt proomut hoitelivat päivittäisiä toimiaan. Päätin nousta matkustajalauttaan – se oli halpaa huvia ja parempaa kuin kököttäminen ankeassa hotellihuoneessa lentokentän kupeessa.

Lauttamatkalla näin lasiseinäisiä pilvenpiirtäjiä ja niiden lomassa tyylikkäänä kyyhöttäviä kullattuja temppeleitä. Huterat laiturit yhdistivät rannan puutalot joen elämään. Otin esiin vanhan luotettavan Nikon-kamerani ja aloin napsia kuvia. Isä oli antanut kameran minulle syntymäpäivälahjaksi kun täytin kuusitoista, niin että voisin ottaa kuvia ”kaikesta inspiroivasta”. Tähti yllytti minua aina siirtymään digitaalikuvaukseen, mutta en tullut toimeen tekniikan kanssa ja pysyttelin mieluummin tutussa menetelmässä.

Nousin rantaan hotelli Orientalin lähistöllä ja kävelin sen ohi muistellen, kuinka olin kerran tarjonnut Tähdelle ylellisen englantilaisen teaterian hotellin kuuluisassa Authors’ Loungessa. Meillä oli kummallakin farkut ja t-paita, ja tunsimme olevamme väärässä paikassa, sillä kaikki muut olivat pukeutuneet parhaimpiinsa. Tähti oli viettänyt kirjastohuoneessa tuntikausia tutkimalla hotellissa asuneiden kirjailijoiden nimikirjoituksin varustettuja valokuvia. Mietin, mahtaisiko hän tosiaan vielä joskus kirjoittaa romaanin, sillä hän oli taitava liittämään lauseita yhteen ja kuvailemaan asioita paperilla. Vaikka eihän se enää minulle kuulunut. Tähdellä oli nyt uusi perhe; olin nähnyt hänen silmiensä loisteen, kun olin tullut kotiin muutama viikko sitten ja siellä oli ollut Mouse-niminen mies, joka oli tuijottanut häntä kun jumaloiva koiranpentu.

Poikkesin katukahvilaan ja tilasin kulhollisen nuudeleita ja hetken mielihoiteesta myös oluen. En kestänyt alkoholia, mutta olo oli niin hirveä, ettei se siitä voinut enää pahemmaksikaan muuttua. Syödessäni ajattelin, että eniten kipeää ei suinkaan tehnyt tieto, että Tähdellä oli uusi poikaystävä ja työpaikka, vaan se, että sisareni oli hitaasti ja tuskallisesti etääntynyt minusta. Ehkä hän

arveli minun olevan mustasukkainen ja haluavan hänet kokonaan itselleni, vaikka ei se niin ollut. Rakastin häntä enemmän kuin mitään muuta koko maailmassa, ja halusin hänen olevan onnellinen. En ollut ikinä kuvitellut, että niin kauniin ja älykkään naisen elämään ei ennemmin tai myöhemmin ilmestyisi miestä. En minä sentään niin tyhmä ollut.

Olit tosi epäkohtelias sille miehelle, joka kävi kylässä Tähdän luona, omatuntoni muistutti. Ja totta se oli, olin tosiaan pannut pahakseni enkä tapani mukaan ollut osannut kätkeä tunteitani.

Olut teki tehtävänsä ja pehmitti kivun viiltävät särvät. Maksoin, nousin ja kuljeskelin päämäärättä kadulla, kunnes tulin kapealle kujalle, jolla oli katukauppiaiden kojuja. Yhdessä kojussa oli taiteilija maalaamassa akvarellia. Katsellessani hänen työskentelyään maalaustelineen ääressä muistin ne illat, joina olin istunut Railayn rannalla Krabissa piirustuslehtiöineni ja väreineni ja yrittänyt vangita paperille iltaruskon kauneutta. Kun suljin silmäni, muistin, kuinka rauhalliseksi olin tuntenut oloni siellä Tähdän seurassa vain vuosi sitten. Kaipasin sitä tunnetta niin että teki kipeää.

Kävelin joen rantaan ja nojasin mietteissäni kaiteeseen. Olisiko pelkurimaista käydä ennen Australiaan lähtöä siellä, missä olin ollut onnellisin? Minulla oli Railayn rannalla tuttuja, jotka tuntisivat minut, vilkuttaisivat ja tervehtisivät. Useimmat heistäkin pakenivat jotain, sillä sellainen paikka Railay oli. Sitä paitsi olin menossa Australiaan ainoastaan sen vuoksi, mitä isän lakimies Georg Hoffman oli kertonut, kun olin käynyt tapaamassa häntä. Halusin päästä pois Lontoosta, ja Australia oli sopiva määränpää, koska se oli kaukana.

Sen sijaan että istuisin kaksitoista tuntia metalliputkessa matkalla jonnekin, missä en tuntenut ketään, voisin olla juomassa kylmää olutta Railayn rannalla samaan aikaan seuraavana iltana. Ei kai parin viikon viivästyksestä mitään vahinkoa olisi? Pian olisi joulukuinen, ja voisi olla vähemmän kauheaa viettää se sellaisessa paikassa, jonka tunsin ja josta pidin...

Ensimmäistä kertaa pitkään aikaan koin innostuneen odotuksen tunteen ajatellessani suunnitelmaa. Ennen kuin tunne ehti kadota, pysäytin ensimmäisen näkemäni taksin ja ajoin suoraan lentokentälle. Siellä menin Thaimaan lentoyhtiön tiskille ja selitin haluavani siirtää lentoani Australiaan. Tiskin ääressä työskentelevä nainen naputteli ahkerasti tietokoneensa näppäimiä ja ilmoitti, että siirto maksaisi suunnilleen neljätuhatta bahtia, mikä ei suinkaan ollut kovin suuri summa suhteessa lipun hintaan.

”Lipussanne on vaihtomahdollisuus. Minä päivänä haluatte matkustaa?”

”Tuota, ehkä joulun jälkeen.”

”Silloin kaikki lennot ovat täynnä. Ensimmäinen vapaa paikka on kahdeksantena tammikuuta.”

”Hyvä on”, suostuin iloisena, sillä nyt saatoin syyttää kohtaloa siitä, että jouduin viipymään pitempään. Sitten varasin menopaluuolennon Bangkokista Krabiin. Lähtö oli varhain seuraavana aamuna.

Palattuani hotelliin kävin suihkussa, harjasin hampaat ja menin sänkyyn aikaisempaa rauhallisemmin mielin. Jos sisareni saisivat kuulla suunnitelmistani, he sanoisivat, että olin taas heittäytynyt rantapummiksi, mutta vähät minä siitä välitin.

Aioin vetäytyä piiloon nuolemaan haavojani kuin eläin.